

overensstemmende med de nu gjældende Regler. Med Hensyn til de enkelte Afvigelser bemærkes følgende:

§ 19 er bleven behandlet under § 8, hvortil her henvises.

§ 20. Det i Loven af 29. Decbr. 1857 § 2 bruite Udtryk: at binde „over“ de autoriserede Skjelde er bleven forandret til at binde „efter“ Skjalden som et mere korrekt Udtryk, da Masserne nemlig ikke kunne bindes over de paagjældende Skjelde. Den Skjelde, Garnet bindes over, maa nødvendigvis være lidt større end den autoriserede, der ellers ikke ville kunne passe i Masken efter Bindingen, paa Grund af den Nads Knuderne optage. At Lovgivningen ej heller har tænkt sig, at Masserne skulde bindes over Skjalden, finde vi bekræftet ved D. L. 5—10—45, som nævner Skjelde „og“ Næthor, ikke „eller“, og dermed viser, at der er Forskjel paa disse Gjenstande. Skjalden, som er rund, kan ikke bruges til at binde over, men anvendes kun af Kontrollen til Prøve, som Normen for Minimum; Næthoret derimod bruges til selve Garnbindingen og maa for at være henholdsvis borte til have en mere fladtrykt Form med en skarpere Kant for Knudernes Sammen-
drugging.

§ 21. Den Bestemmelse, at Overgangen fra en mindre til en større Massevidde skal tages af eller foregaa paa det for den mindre Massestørrelse bestemte Mlenmaal, er nødvendig, da, hvis det Mdsatte blev tilladt, Overgangen kunde langdrages saaledes ind paa Mlenmaalet for den større Masse, at det aabnede Vej for Elusion. Paragrafens Slutningsbestemmelse er absolut nødvendig for at undgaa Strid ved Maalingen og grundet i, at Nedsfaber i Almindelighed føres til Liget saaledes, at Masserne komme til at staa i Firkant.

§ 22. I Henseende til denne Paragraf henvises til Motiveringens af § 6.

§ 23. Det er fundet rigtigere at optage den her omhandlede Bestemmelse som en almindelig Regel i Stedet for, som i den nu gjældende Lovgivning, at gjentage den med Hensyn til hvert enkelt Nedsfab. Ved Begyndelsesordene, „hvor ikke særlig Hjemmel dertil findes“ er navnlig tænkt paa de matriculerede Bundgarnstader og koncessionerede Vaabdrætssteder samt til saadanne Tilfælde, hvor Fiskeriets Udøvelse nærmest hviler paa privatretligt Udkomst.

Afstanden fra Vaers og Bælles Udløb i Fjorden er sat til 100 Favne i Stedet for 50 Favne, der er den for Tiden fastsatte Afstand. En Afstand af 100 Favne, der ikke er noget stort Maal for Forholdene i Havet, synes nemlig ikke at være længere end hvad Njemedet med Bestemmelsen, at holde Afdelingen til de færreste Vandløb aaben for de deri legende Fisk og at beskytte den ved disse Bandedes Udløb staaende Yngel, kræver.

§ 24. Medens Udvalget iøvrigt har formet, at den almindelige Lovgivning for Limfjorden bør være anvendelig for alle Fjordens Vige og Smaafjorde, turde den særlige Stilling, „Rilen“ allerede indtager i retlig Henseende, saavel som dens ejendommelige Naturforhold tilstrækkelig begrunde, at der for samme udfærdiges en særegen Fiskerivedtægt.

§ 25. Med Hensyn til §§ 25—32 inkl. skulle vi i Almindelighed bemærke, at det vigtige Sildebiskeri fornemmelig i Limfjordens østlige Del mellem Hals og Vggstør Grunde, som siden Vesterhavets Gjennembrud 1825 ved Agger lidt efter lidt er gaaet tilbage og nu kun er en Skygge af hvad det var i forudoms Dage, i sin Tid var nærmest koncentreret i Ribe Bredning og Aggersund og i de af Strømmens Udb. dannede, dybere Indskæringer mellem Grundene og mellem disse og Landet. Overalt anbragtes der Bundgarn til Fangst af den indstrømmende Silde, og travl Virksomhed fandt Sted paa Søen som paa Landet, hvor Silde blev gjelebedes og nedsaltedes til Viderefor- sendelse langt ud over Landets Grændser. Fra Halsborg udfikedes til sine Tider mange Skibsladninger til østersøiske Havne, ligesom store Partier afgik til Vestindien, hvor Plantagejerne anvendte dem til en rigtignok kun lidt velkommen Føde for deres Neger. Denne rige Bestandskilde for Beboerne af Limfjordens østlige Kyster fik, om ikke en brat, saa dog en forholdsvis hurtig Ende ved Vesterhavets Gjennembrud 1825. Nar for Nar aftog Fiskeriets Udbytte. De højt betalte Stader tabte deres Værdi, og mange bleve ganske opgivne og forladte, da det ej kunde betale sig længere at drive dem. Forskjellige andre Narfager hidrøge ogsaa til Tilbagegangen. De norske og skotske Sildebiskeriers tiltagende og bedre Drift bragte flere og bedre Varer til det østersøiske Marked, og Negeremancipationen paa de vestindiske Der stoppede endelig den sidste Udsøskelse udenfor Landets Grændser for Limfjordens magre Silde, og Afsetning af større Partier saltet Vaarsild fik overhovedet her Vane- saaret. Negerne havde hidtil kun spist dem nødtvungne; nu da de selv kunde sørge for deres Kost, vilde de ikke engang have den skotske fede, men haardt saltede Silde. Dog er Sildebiskeriet i Limfjorden endnu ikke ganske uden Betydning, som Videstkæftigelse for en Del af disse Egnes Beboere. Ved Ribe ere i Fiskeiden 40 til 50 Mennesker beskæftigede ved Paaingen af de der dreene c. 160 Bundgarn, og paa begge Steder af Aggersund findes ligeledes en Del Bundgarn, om end ikke saa mange som i Ribe Bredning; det maa derhos bemærkes, at Bundgarnsfiskeriet er i rasst Tiltagende paa Fjordens vestlige Halvdel, hvor det tidligere ikke har været brugt, saa at der efter Limfjords- kontrollørens Beretning for 1878/74 fandtes 514 Bundgarn i Fjorden, hvor Sildebiskeriet i det Hele